

Sygn. VPa 19/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SSO Urszula Sipińska-Sęk

SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa B. F.

przeciwko (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w likwidacji z siedzibą w P.

o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, ryczałty i koszty przejazdu

na skutek apelacji pozwanej (...) z siedzibą w P. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 9 grudnia 2014r. sygn. IV P 122/13

oddala apelację.

Sygn. akt V Pa 19/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 lutego 2013 roku powód B. F. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka z o.o. w P. kwot:

- wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z dodatkami za urlop wypoczynkowy, za prace w porze nocnej, za dyżury, przestoje oraz przerwy zaliczane do czasu pracy w wysokości 4.650,02 zł brutto z należnymi odsetkami,
- ryczałtów za noclegi spędzane w trakcie podróży służbowej poza granicami kraju w kwocie 9.870,00 zł wraz z należnymi odsetkami,
- zwrotu kosztów dojazdu z siedziby pracodawcy do miejsca wykonywania pracy poza granicami kraju w wysokości 1.524,46 zł z należnymi odsetkami.

W odpowiedzi na pozew pozwana Spółka nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie w całości.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zasądził od pozwanego (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w P. na rzecz powoda B. F. kwoty:

- 3.246,66 zł tytułem wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- 9.101,14 zł tytułem ryczałtów za noclegi z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- 1.524,46 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo. Nadto nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. kwoty 3.795,46 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb państwa od uwzględnionej części powództwa oraz 689,72 zł tytułem nie uiszczonych opłat od pozwu od uwzględnionej części powództwa. Od oddalonych części powództwa Sąd postanowił zwolnić powoda od obowiązku zwrotu kosztów sądowych.

Sąd I instancji ustalił, iż (...) Spółka z o.o. w P. działała jako agencja zatrudnienia i w ramach prowadzonej działalności gospodarczej na zasadzie outsourcingu w obszarze personalnym (leasing pracowniczy) zapewniając szwedzkiemu kontrahentowi (...) pracowników obsługujących środki transportu kontrahenta i wykonujących przewozy na terenie Szwecji i Norwegii.

Bezspornym w sprawie uznać należało, iż w dniu 30 marca 2012 roku powód B. F. zawarł z pozwanym (...) Spółka z o.o. w P. umowę o pracę na okres próbny od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia 15 maja 2012 roku na stanowisku kierowcy. Jako miejsce wykonywania pracy wskazano miejsce prowadzenia działalności gospodarczej przez kontrahenta pozwanego poza granicami Polski. W dniu 14 maja 2012 roku strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony do dnia 31 grudnia 2012 roku. Natomiast z dniem 14 lipca 2012 roku pozwana Spółka rozwiązała z powodem umowę o pracę za wypowiedzeniem.

W toku postępowania ustalono, iż zgodnie z regulaminem pracy obowiązującym w pozwanej Spółce pracownicy zatrudnieni w (...) System mieli otrzymywać wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 2.000,00 zł. Za okres wyjazdów służbowych pracownikowi przysługiwał zwrot kosztów pobytu w postaci delegacji (diet) w wysokości odpowiadającej liczbie dni potwierdzonych przez kontrahenta S. Szwecja. Jednak pozwana Spółka nie kontrolowała czasu pracy kierowców, przebytych przez nich kilometrów. Wyłącznie w tym zakresie uprawnienie i możliwość posiadał kontrahent pozwanego (...). Wobec powyższego pozwana Spółka dokonywała ustalenia wysokości wynagrodzenia pracowników w oparciu o dane otrzymane od szwedzkiego kontrahenta.

Za okres zatrudnienia w pozwanej Spółce powodowi zostało naliczone wynagrodzenie zasadnicze w wysokości:

- 2.000,00 zł za kwiecień 2012 roku;
- 2.000,00 zł za maj 2012 roku;
- 2.000,00 zł za czerwiec 2012 roku;
- 909,09 zł za lipiec 2012 roku.

W miesiącu kwietniu 2012 roku powodowi przysługiwały dodatkowe składniki wynagrodzenia z tytułu pracy w niedziele i święta, godziny nocne, za czas dyżuru, godziny nadliczbowe w wysokości 1.284,98 zł. Z tychże tytułów w miesiącu maju 2012 roku powodowi przysługiwało dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 1.436,63 zł, a w miesiącu czerwcu 2012 roku w wysokości 386,71 zł. Łącznie powodowi nie wypłacono wynagrodzenia w wysokości 3.246,66 zł.

Powód otrzymał również z tytułu delegacji w okresie zatrudnienia łącznie kwotę 11.149,91 zł. Wysokość należnych diet i ryczałtów za noclegi wyniosła 20.251,05 zł. W związku z powyższym powodowi nie wypłacono kwoty 9.101,14 zł.

Sąd Rejonowy ustalił również, iż w okresie od 26 maja 2012 roku do 10 czerwca 2012 roku powód korzystał z urlopu wypoczynkowego, w trakcie którego wrócił do Polski. Koszt powrotu do kraju i ponownego dojazdu do miejsca wykonywania przewozów wyniósł 1.524,46 zł.

W ocenie Sądu I instancji, za szczególne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy uznać należało zeznania stron oraz opinię biegłej I. W.. Bezsprzeczne było, iż powód zatrudniony u pozwanego wykonywał pracę kierowcy na rzecz szwedzkiego przewoźnika (...) na terenie Szwecji i Norwegii. Bezsprzeczne było również, iż pozwany wypłacał powodowi wynagrodzenie w oparciu o dane otrzymywane przez szwedzkiego kontrahenta, nie weryfikując ich. Pozwana Spółka nie prowadziła samodzielnie ewidencji czasu powoda opierała się jedynie na danych uzyskanych od (...), samemu nie ustalając rozmiaru czasu pracy powoda. Rzeczywisty czas pracy powoda był możliwy do ustalenia w oparciu o zgromadzone dokumenty w postaci miesięcznych kart czasu pracy powoda, zestawienia aktywności kierowcy w oparciu o tarczki tachografu, kopii dokumentów przewozowych firmy (...). W oparciu o powyższe niekwestionowane dokumenty biegła dokonała weryfikacji poprawności kwot wypłaconych powodowi jako wynagrodzenie i jako diety, z czym powód zgodził się w całości. Zastrzeżenia zgłosiła natomiast pozwana spółka, w konsekwencji czego biegła wydała opinię uzupełniającą, do której strona pozwana nie zgłosiła zastrzeżeń.

W ocenie Sądu I instancji sporządzona opinia przez biegłą była jasna, zupełna i wystarczająca do dokonania ustaleń w niniejszej sprawie.

W toku postępowania w I instancji pozwana Spółka podniosła, iż wypłaciła powodowi wszystkie należności wynikające z danych uzyskanych od kontrahenta (...). Zdaniem pozwanego wypłacone już wynagrodzenie oraz wypłacone diety wyczerpały wszelkie należności wynikające ze stosunku pracy. Nadto pozwany podniósł, iż powodowi prawo do diety nie przysługiwało, bowiem nie wykonywał podróży służbowej. Natomiast w przedmiocie nie uwzględnienia w wysokości diety ryczałtu za noclegi pozwany wskazał, iż pojazdy firmy (...), którymi jeździł powód miały miejsce do noclegu.

Odnosząc się do roszczeń powoda oraz argumentacji pozwanego Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wskazał, iż pracownikowi poza prawem do wynagrodzenia zasadniczego, które zostało wypłacone, przysługuje również prawo do dodatkowych składników wynagrodzenia, jeżeli zaistniały okoliczności wynikające z norm prawa pracy. Stąd też pracownikowi, który pracował w niedziele i święta przysługiwał dodatek do wynagrodzenia z tegoż tytułu. Dodatek do wynagrodzenia przysługiwał także za pracę w porze nocnej, pracę w godzinach nadliczbowych oraz za dyżury.

W ocenie Sądu Rejonowego zasadnym było uznanie, iż powód pracował w rozmiarze przekraczającym normatywny czas pracy, a także że pracował w niedziele i święta, w porze nocnej oraz że miał dyżury. W konsekwencji pracownikowi należało się dodatkowe wynagrodzenie z tego tytułu. Pozwana Spółka wypłaciła jednak powodowi jedynie wynagrodzenie zasadnicze, tj. bez ww. dodatkowych składników wynagrodzenia, które za okres zatrudnienia powoda w pozwanej Spółce wyniosło 3.246,66 zł. Taką też kwotę Sąd Rejonowy uznał za należną powodowi. Tym samym w zakresie w jakim powód domagał się kwoty wyższej roszczenie powoda należało, w ocenie Sądu I instancji, uznać za niezasadne i podlegające oddaleniu.

Odnosząc się do roszczenia o wyrównanie diety z tytułu niewypłacenia ryczałtu za noclegi w trakcie podróży służbowej, Sąd I instancji stwierdził, iż wbrew stanowisku pozwanej Spółki pracę powoda należy traktować jako podróż służbową, bowiem powód wykonywał swoją pracę na polecenie pracodawcy poza miejscem prowadzenia przez niego działalności gospodarczej. Nadto wskazał, iż powołana przez pozwanego uchwała Sądu Najwyższego z 19 listopada 2008 roku w sprawie II PZP 11/2008 dotyczyła stanu faktycznego zaistniałego w odmiennym stanie prawnym, bowiem na skutek powyższej uchwały z dniem 3 kwietnia 2010 roku uległa zmianie treść ustawy o czasie pracy kierowców. Wprowadzono wówczas nową definicję podróży służbowej kierowcy jako każdego zadania służbowego polegającego na wykonywaniu na polecenie pracodawcy:

a) przewozu drogowego poza siedzibę pracodawcy lub

b) wyjazdu poza siedzibę pracodawcy, w celu wykonania przewozu drogowego (art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców).

Wobec powyższego Sąd Rejonowy jednoznacznie stwierdził, iż praca powoda spełniała powyższe warunki, tym samym należało uznać ją jako podróż służbową.

Nadto w związku z art. 21 a ustawy o czasie pracy kierowców przyjęć należało, że kierowcy w podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3 - 5 k.p. Jednym z takich kosztów w ocenie Sądu I instancji jest koszt noclegu w trakcie podróży służbowej.

Sąd I instancji podstawę swego rozstrzygnięcia oparł również na prawie unijnym i obowiązującym rozporządzeniu (WE) nr 561/06 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającym rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającym rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U.UE.L. 2006 Nr 102, s. 1). Wobec faktu, iż rozporządzenie unijne jest aktem nadrzędnym nad aktami prawa krajowego i uchyla niezgodne z nim przepisy prawa krajowego, państwo członkowskie nie może mieć własnych regulacji w tej materii, nawet gdyby ograniczały się one jedynie do powtórzenia treści zawartych w rozporządzeniu. Sąd Rejonowy podkreślił, iż rozporządzenie nr 561/06 ma zastosowanie do wszystkich kierowców transportu drogowego, a nie tylko do kierowców będących pracownikami, przy czym należy podkreślić, że środki nim przewidziane w zakresie warunków pracy nie powinny naruszać prawa pracodawców i pracowników do przyjęcia, w układach zbiorowych lub w inny sposób, przepisów korzystniejszych dla pracowników (pkt 5 preambuły). Nadto przytoczył art. 4 rozporządzenia, który to statuuje definicje podstawowych pojęć, między innymi dziennego (regularnego i skróconego) okresu odpoczynku (lit. g) oraz tygodniowego (regularnego i skróconego) okresu odpoczynku (lit. h). Według art. 8 ust. 8 rozporządzenia nr 561/06, jeżeli kierowca dokona takiego wyboru,ienne okresy odpoczynku i skrócone tygodniowe okresy odpoczynku poza bazą można wykorzystywać w pojeździe, o ile posiada on odpowiednie miejsce do spania dla każdego kierowcy i pojazd znajduje się na postoju.

Sąd Rejonowy podkreślił również, iż przedmiotem regulacji rozporządzenia nr 561/06 w żadnym zakresie nie jest wynagrodzenie za pracę kierowców będących pracownikami, czy inne świadczenia przysługujące im w związku z pracą. Nie wynika to ani z treści przepisów rozporządzenia ani z ich funkcji. Podstawą prawną wydania tego rozporządzenia jest art. 91 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, upoważniający do wydawania aktów dotyczących wspólnej polityki transportowej (art. 90 Traktatu), w szczególności ustanawiających środki pozwalające polepszyć bezpieczeństwo transportu. Przede wszystkim zaś -zgodnie z art. 153 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej -wyłączona jest możliwość regulowania w drodze aktów unijnego prawa pochodnego wynagrodzeń za pracę rozumianych jako wszelkiego rodzaju należności przysługujących pracownikowi od pracodawcy z tytułu zatrudnienia. Powyższe oznacza, że art. 8 ust. 8 rozporządzenia nr 561/06 dotyczą możliwości wykorzystania przez kierowcę dziennego (także tygodniowego) skróconego (ale już nie tygodniowego regularnego) odpoczynku w pojeździe (w kabinie samochodu), jeżeli dokona on takiego wyboru, pod warunkiem, że pojazd posiada odpowiednie miejsce do spania dla każdego kierowcy i znajduje się na postoju. Przepisy te nie dotyczą natomiast uprawnień w zakresie przysługiwania kierowcy od pracodawcy należności na pokrycie kosztów wyjazdów poza bazę w celu wykonywania pracy (podróży służbowych); nie mogą więc służyć ocenie przesłanek takich uprawnień, w szczególności przesłanek przysługiwania ryczałtu za nocleg.

W swoich rozważaniach Sąd Rejonowy oparł się również na orzecznictwie Sądu Najwyższego w tej materii. Wskazał, iż w uchwale z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie II PZP 1/14, „zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej

jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy”.

Tym samym wywód prawny zawarty w uzasadnieniu powyższej uchwały, zdaniem Sądu I instancji, miał w pełni zastosowanie w niniejszej sprawie. Zgodnie z powyższą argumentacją to na pozwanym pracodawcy spoczywał obowiązek zapewnienia powodowi bezpłatnego noclegu w trakcie wykonywania podróży służbowych. A w przypadku zaś braku przedstawienia przez kierowcę rachunków za hotele, w których korzystał z noclegu pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25 % diety. Świadczenie to nie zostało jednak wypłacone powodowi, a jak wynika z opinii biegłej jego wysokość wyniosła 9.101,14 zł i w takim zakresie Sąd I instancji uznał powództwo za zasadne.

Co do kosztów przejazdu z siedziby pracodawcy do miejsca wykonywania pracy poza granicami kraju w wysokości 1.524,46 zł wraz z należnymi odsetkami, Sąd I instancji przejazd ten uznał jako podróż służbową i przyznał powodowi żadaną kwotę. Nadto biorąc pod uwagę wynik procesu obciążył pozwaną spółkę obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa części wydatków sądowych poniesionych tymczasowo w toku postępowania przez Skarb Państwa (koszty opinii i tłumaczeń dokumentów) oraz części nieuiszczonej opłaty od pozwu w wysokości odpowiadającej stopniowi uwzględnienia powództwa powoda.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez pełnomocnika strony pozwanej w części, tj.:

- w punkcie I wyroku w całości, tj.

a) w punkcie a w całości, tj. w zakresie w jakim Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda wynagrodzenie wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, w szczególności, zasądając ponad żądanie pozwu, wynagrodzenie w wysokości 588,00 zł za pracę w niedziele i święta,

b) w punkcie b w całości, tj. w zakresie, w jakim Sąd zasądził kwotę 9.101,14 zł tytułem ryczałtów za noclegi z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty,

c) w punkcie c w całości, tj. w zakresie, w jakim Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.524,46 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 2 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty,

- w punkcie III wyroku w całości, tj. w zakresie, w jakim Sąd I instancji nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwoty: 3.795,46 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa oraz 689,72 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu od uwzględnionej części powództwa.

Pełnomocnik powoda zarzucił w/w wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 29 § 1 pkt 2 kodeksu pracy, poprzez jego niezastosowanie, a w rezultacie nieuwzględnienie wskazanego w treści zawartej przez strony umowy o pracę miejsca wykonywania przez powoda pracy na rzecz pozwanego, tj. poza granicami Polski, w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez kontrahenta zagranicznego Pracodawcy - miejsce to stanowić będzie stanowisko pracy pracownika (§ 2 w/w umowy o pracę), a w konsekwencji niezasadne przyjęcie, iż miejscem pracy miałyby być siedziba pozwanego;

- art. 77⁵ § 1 kodeksu pracy, poprzez jego błędną wykładnię, a w rezultacie niewłaściwe zastosowanie, co skutkowało niezasadnym uznaniem przez Sąd, iż powód wykonywał na polecenie pozwanego zadania służbowe poza stałym miejscem pracy, za co miałby przysługiwać powodowi od pozwanego należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową;

2. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, tj.:

- art. 321 k.p.c., poprzez zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty stanowiącej równowartość pieniężną 588,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w niedziele i święta, w sytuacji, w której roszczenie o zapłatę tego wynagrodzenia nie było objęte żądaniem pozwu, co skutkowało jego zasądzeniem ponad żądanie pozwu;

- art. 278 § 1 k.p.c., poprzez uznanie za udowodnione w sprawie i oparcie zaskarżonego wyroku na tezach wnioskowanych dowolnie przez Sąd I instancji i wnioskowanych w oparciu o wadliwą i nieprzydatną opinię biegłego sądowego do spraw finansów i (...) z dnia 28 marca 2014 r., zaniechanie wezwania biegłej na rozprawę - mimo prawidłowo złożonego wniosku pozwanego - celem ustnego wyjaśnienia opinii pisemnej i opinii uzupełniającej niewyjaśniającej wątpliwości i zarzutów kierowanych przez stronę pozwaną;

- art. 233 k.p.c., poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, a w konsekwencji błęd w ustaleniach faktycznych i sprzeczność tych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez ustalenie, iż powodowi wypłacono z tytułu delegacji kwotę 11.149,91 zł, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że wypłacona z tego tytułu kwota stanowiła równowartość pieniężną 12.184,49 zł oraz błędną ocenę dowodu z opinii biegłego i bezkrytyczne przyjęcie ustaleń biegłego odnośnie ustalenia wysokości dodatkowych składników wynagrodzenia powoda oraz wysokość wypłaconej powodowi kwoty z tytułu delegacji.

Wobec powyższego pełnomocnik powoda wniósł o zmianę zaskarżonego punktu I wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zmianę punktu III wyroku zaskarżonego wyroku poprzez zaniechanie nakazania pobrania od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim - kwot pieniężnych tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa i opłaty od pozwu. Nadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Jako żądanie ewentualne, pełnomocnik pozwanego wniósł o uchylene orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Pismem z dnia 12 lutego 2015 roku powód wnosił o oddalenie apelacji w całości.

Podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 19 stycznia 2016 roku pełnomocnik powoda popierał apelację i wnosił o zasądzenie kosztów procesu, powód natomiast wnosił o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy- Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona albowiem wszystkie zawarte w niej zarzuty okazały się chybione.

Sąd Okręgowy w pełni podziela zarówno ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny jak też przyjęte dla rozstrzygnięcia rozważania prawne uznając je za własne.

Pierwszy z zarzutów dotyczy w szczególności naruszenie przez Sąd Rejonowy przepisu art. 322 kpc poprzez zasądzenie kwoty 558 zł za pracę w niedzielę i święta ponad żądanie albowiem w ocenie pozwanego nie było ono objęte pozwem. Sąd Okręgowy nie podziela tego zarzutu, albowiem treść pozwu odnosiła się ogólnie do żądania wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z dodatkami, a to oznaczało, iż powód wnosił o należne mu, a wynikające z dokumentacji płacowej wynagrodzenie wraz z wszystkimi dodatkami, a w tym mieści się także wynagrodzenie za pracę w niedzielę i święta. W zakresie tym powód żądał 4650 zł, a zasądzona przez Sąd Rejonowy kwota wynosi 3246,66 zł, zatem nie przekracza w żadnym razie zgłoszonego w pozwie z tego tytułu żądania.

Sąd Rejonowy opierając się na opinii biegłego I. W. zasadnie uznał, iż wbrew twierdzeniom pozwanego nie wypłacił on powodowi wszystkich należności wynikających ze stosunku pracy. Nie można się w żadnym razie zgodzić z poglądem pozwanego, iż powód wykonując pracę jako kierowca w transporcie międzynarodowym na terenie Szwecji

na rzecz szwedzkiego przewoźnika z polecenia swojego pracodawcy swojego pracodawcy nie był w podróży służbowej, albowiem miejscem jego pracy była Szwecja.

Z lektury akt wynika , iż powód zawarł umowę o pracę w pozwanym, a nie ze szwedzkim kontrahentem pozwanego, również wynagrodzenie ustalone zostało w oparciu o przepisy płacowe pozwanego , od pozwanego także powód otrzymywał polecenia wyjazdu.

Sąd Najwyższy w orzeczeniach dotyczących zatrudnienia zewnętrznego, na podstawie różnych stanów faktycznych, w których praca była wykonywana przez pracownika jednego pracodawcy na rzecz innego podmiotu, doszedł do wniosku, że „błędny jest pogląd opierający się na założeniu, że pracownik powinien świadczyć pracę w zakładzie pracy pracodawcy i pod jego kierownictwem”. Stwierdził także, że „w ramach stosunku pracy pracodawca może powierzyć pracownikowi wykonywanie czynności określonych w umowie o pracę na rzecz innego podmiotu, co nie oznacza, że wskutek tego pracownik staje się pracownikiem owego podmiotu” oraz że „wykonywanie pracy w (...) miejscu znajdującym się w zakładzie pracy innego podmiotu i pod jego kierownictwem, nie powoduje nawiązania stosunku pracy z tym podmiotem”.

Również w tej sytuacji argumentacja pozwanego, iż nie miał on wglądu do dokumentacji dotyczącej przebiegu pracy powoda oraz jego czasu pracy, gdyż pozostawała ona w dyspozycji szwedzkiego podmiotu, na rzecz którego powód świadczył usługi transportowe jest niezrozumiała.

Stosownie bowiem do art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (j.t.: Dz.U. z 2012r. poz. 1155 ze zm.), pracodawca ma obowiązek prowadzenia ewidencji czasu pracy kierowców także przy wykonywaniu transportu międzynarodowego. Brak takowej dokumentacji powoduje, że w razie sporu pracodawca ma wykazać (zgodnie z regułami dowodowymi w kontryktoryjnym procesie cywilnym - art.232 k.p.c. w zw. z art.6 k.c.), że pracownik nie pracował w takim rozmiarze jak twierdzi, a tym bardziej, jaki we własnym zakresie udokumentował.

Z lektury akt wynikało , iż zgodnie z regulaminem pracy obowiązującym w pozwanej Spółce pracownicy zatrudnieni w (...) mieli otrzymywać wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 2.000,00 zł. Za okres wyjazdów służbowych pracownikowi przysługiwał zwrot kosztów pobytu w postaci delegacji (diet) w wysokości odpowiadającej liczbie dni potwierdzonych przez kontrahenta S. Szwecja. Jednak pozwana Spółka nie kontrolowała czasu pracy kierowców, przebytych przez nich kilometrów. Wyłącznie w tym zakresie uprawnienie i możliwość posiadał kontrahent pozwanego (...). Wobec powyższego pozwana Spółka dokonywała ustalenia wysokości wynagrodzenia pracowników w oparciu o dane otrzymane od szwedzkiego kontrahenta.

Za okres zatrudnienia w pozwanej Spółce powodowi zostało naliczone wynagrodzenie zasadnicze w wysokości:

- 2.000,00 zł za kwiecień 2012 roku;
- 2.000,00 zł za maj 2012 roku;
- 2.000,00 zł za czerwiec 2012 roku;
- 909,09 zł za lipiec 2012 roku.

W miesiącu kwietniu 2012 roku powodowi przysługiwały dodatkowe składniki wynagrodzenia z tytułu pracy w niedziele i święta, godziny nocne, za czas dyżuru, godziny nadliczbowe w wysokości 1.284,98 zł. Z tychże tytułów w miesiącu maju 2012 roku powodowi przysługiwało dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 1.436,63 zł, a w miesiącu czerwcu 2012 roku w wysokości 386,71 zł. Łącznie powodowi nie wypłacono wynagrodzenia w wysokości 3.246,66 zł.

Oparcie się w tym zakresie na opinii biegłego I. W. nie narusza w żadnym razie przepisu art. 233 kpc. Biegła dokonała bowiem oceny żądania powoda w tym zakresie w oparciu o zgromadzone dokumenty w postaci miesięcznych kart czasu pracy , zestawienia aktywności kierowcy w oparciu o tarczki tachografu oraz kopii dokumentów przewozowych firmy (...). Weryfikacja więc w tym zakresie oparta była na obiektywnych dokumentach, których zawartości strona pozwana

nie kwestionowała tłumacząc jedynie, iż nie miała do nich dostępu. Prawidłowo zatem Sąd meriti uznał, że dokumenty zebrane w aktach sprawie wskazują, iż powód pracował w rozmiarze przekraczającym normatywny czas pracy, że pracował w niedziele i święta, w porze nocnej, że miał dyżury. Skutkuje to prawem do stosownego wynagrodzenia. Pozwana Spółka wypłaciła jednak powodowi jedynie wynagrodzenie zasadnicze, bez ww. dodatkowych składników wynagrodzenia, które za okres zatrudnienia powoda w pozwanej Spółce wyniosło 3.246,66 PLN.

Sąd Okręgowy podziela także w pełni pogląd Sądu I instancji, iż powód świadcząc pracę na terenie Szwecji był przebywał w podróży służbowej i prawidłowo przyjął, iż wskazanie w umowie o pracę miejsca świadczenia pracy poza granicami Polski przesądza, wcale nie świadczy o tym, iż Szwecja ma być traktowana jako miejsce pracy. Powód wykonywał pracę tam w ramach umowy o pracę łączącą go z pozwanym, a nie jego szwedzkim kontrahentem i świadczył ją na terenie Szwecji na podstawie poleceń wyjazdów służbowych załączonych do akt przedmiotowej sprawy.

Warto w tym miejscu przypomnieć, iż dniem 3 kwietnia 2010 roku uległa zmianie treść ustawy o czasie pracy kierowców.

Wprowadzono wówczas nową definicję podróży służbowej kierowcy jako każdego zadania służbowego polegającego na wykonywaniu na polecenie pracodawcy:

a) przewozu drogowego poza siedzibę pracodawcy lub

b) wyjazdu poza siedzibę pracodawcy, w celu wykonania przewozu drogowego (art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców).

Należy wskazać, iż praca powoda spełnia powyższe warunki, tak więc w przypadku powoda mamy do czynienia z podróżą służbową kierowcy. Trudno zgodzić się z pozwanym, iż tylko formalnie zatrudniała pracownika. Nie ma takiego pojęcia w kodeksie pracy. A argumentacja pozwanego przerzucająca odpowiedzialność na szwedzkiego kontrahenta, który w dacie orzekania już nie istnieje jest tylko próba uwolnienia się od odpowiedzialności za niewypłacenie powodowi należnych mu świadczeń wynikających z umowy o pracę, której stroną był bez wątplenia pozwany. To on jako pracodawca określał i czasokres zatrudnienia i składniki wynagrodzenia, to on kierował powoda w ramach zatrudnienia do pracy w Szwecji i to on powinien był zadbać o to, aby mieć pełen dostęp do dokumentacji odzwierciedlającej czas pracy swojego pracownika świadczącego pracę poza siedzibą firmy go zatrudniającej. Pogląd pozwanego, iż ciągłość pracy powoda na terenie Szwecji świadczy o tym, iż nie przebywał on w podróży służbowej, która ma zwykle charakter incydentalny jest nie do przyjęcia, albowiem pozostaje ona w sprzeczności z przepisem art. 21 a ustawy o czasie pracy kierowcy w brzmieniu obowiązującym od dnia 3 kwietnia 2010 r. W przepisie tym przyjęto, że kierowcy w podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3 - 5 k.p.

Nie jest zasadny także zawarty w apelacji zarzut błędnego rachunkowego obliczenia

Powód otrzymał również z tytułu delegacji w okresie zatrudnienia łącznie kwotę 11.149,91 zł. I Sąd Okręgowy nie dostrzega tu żadnego błędu rachunkowego, o którym mowa w apelacji. Z analizy delegacji wynika kwota wskazana przez biegłą, a zarzuty w tym zakresie strony pozwanej są tylko gołosłowną polemiką.

Wysokość należnych diet i ryczałtów za noclegi wyniosła 20.251,05 zł. W związku z powyższym powodowi nie wypłacono kwoty 9.101,14 zł tytułem ryczałtu za noclegi.

Kwestią wykładni pojęcia bezpłatnego noclegu zajął się Sąd Najwyższy wskazując w uchwale z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie II PZP 1/14, że „Zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu

podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy.

Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd Sądu Rejonowego, iż wywód prawny zawarty w uzasadnieniu powyższej uchwały ma w pełni zastosowanie w niniejszej sprawie i argumentacja w nim zawarta prowadzi do wniosku, iż na pozwanym pracodawcy spoczywał obowiązek zapewnienia powodowi bezpłatnego noclegu w trakcie wykonywania podróży służbowych. W przypadku zaś braku przedstawienia przez kierownicę rachunków za hotele, motele w których korzystał z noclegu pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25 % diety.

Świadczenie to nie zostało wypłacone powodowi, a jak wynika z opinii biegłej jego wysokość wyniosła 9.101,14 PLN i w takim zakresie powództwo B. F. należy uznać za zasadne,

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił również, iż w okresie od 26 maja 2012 roku do 10 czerwca 2012 roku powód korzystał z urlopu wypoczynkowego, w trakcie którego wrócił do Polski. Należy podzielić w tym zakresie pogląd Sąd I instancji, iż powód jadąc na urlop stawiał się u pracodawcy i poniósł koszt podróży z miejsca świadczenia pracy czyli Szwecja - Norwegia do Polski. Wracając z urlopu powód poniósł koszt stawiennictwa w miejscu faktycznego wykonywania pracy, odmiennym od siedziby pracodawcy. W ocenie Sądu Okręgowego przejazd ten winien być traktowany analogicznie do podróży służbowej i powodowi winien przysługiwać zwrot kosztów dojazdu. Zgodnie z załączonym zestawieniem potwierdzonym dowodowymi zapłaty za bilety na prom koszty te wyniosły 1.524,46 PLN i taką też kwotę należało przyznać powodowi.

Reasumując Sąd Okręgowy uznał, iż orzeczenie Sądu rejonowego odpowiada prawu, a apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych musi zostać

oddalona.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekła jak w sentencji.